

skal indberette, kan man frygte, at også de udlændinge, der gemmer sig for politiet, vil få opholdstilladelse.

Fortsat at tale om, at vi i Danmark har indvandrerstop, er at føre befolkningen bag lyset. Der lægges nu op til, at asylpolitikken i fremtiden vil gennemhulle indvandrerstopet i et omfang, vi aldrig har set tidligere.

I Venstre vil vi en helt anden vej. Vi ønsker en humanitær flygtningepolitik, der hjælper flest muligt, så længe de er på flugt fra noget. Vi ønsker først og fremmest at anvende ressourcerne dér, hvor vi hjælper flest. Vi ønsker at forbedre forholdene for de krigsramte, der befinder sig i Danmark, i det tempo, kommunerne kan magte det, og vi ønsker at give de krigsramte en forsikring om, at de kan blive her, så længe der er krig.

Vi tager afstand fra regeringens opgivende holdning over for krigen i Jugoslavien, som den livsvarige opholdstilladelse jo er udtryk for. Vi har fået meldinger om, at mange mener, det er en hån mod de danske soldater, politifolk, læger, sygeplejersker og andre danskere, der med fare for deres liv arbejder i fredens tjeneste i det tidligere Jugoslavien.

Vi tager afstand fra, at regeringen med denne politik indleder en genbosætning i Danmark og dermed demonstrerer, at erobningskrig og etnisk udrensning kan betale sig, og vi tager afstand fra, at Danmark bliver et multietnisk samfund.

Vi har i den ene debat efter den anden her i Folketinget forsøgt at få en samtale om, om dog ikke midlertidig beskyttelse kunne blive en del af vores udlændingepolitik, men det synes at være et socialdemokratisk dogme, at personer, der kommer til Danmark, skal blive indvandre-re.

Inden andenbehandlingen havde jeg sat min lid til, at statsministeren havde forstået konsekvenserne af de forestående ændringer og havde forstået, hvor væsentligt det er, at der her i Folketinget er et bredt samarbejde om dette så vigtige emne. Måske har Danmarks statsminister slet ikke fået informationer om konsekvenserne af dette sporskifte.

Når man læser indlægget under andenbehandlingen, må man græmmes over en statsminister, der ikke evner at sætte sin indenrigsminister på plads, en statsminister, der ikke synes at være klar over, hvor vigtigt det er, at man har sit eget bagland i orden i organisationen, og at man har de kommunale råd som medspillere.

En gennemlæsning af statsministerens indlæg afslører desværre hensynsløst, at statsministeren ikke evner, ønsker eller tør tage den politiske debat, ikke ønsker at finde frem til de berøringspunkter, hvor vi kan mødes, endside ønsker en saglig dialog om forskellene. Tværtimod demonstrerede landets statsminister, at han hellere bruger skældsord, foretager moralske vurderinger af andre partiers ordførere og hellere lader sig lede af personlige antipatier frem for at diskutere sagen og udvise politisk lederskab.

Det beklager vi meget i Venstre, for vi ved jo, hvor mange socialdemokratiske og liberale kommunalpolitikere der havde ønsket, at vi stod sammen i denne sag, men det var ikke muligt. Der var ikke nogen forhandling. Der var kun på indenrigsministerens kontor en kort, nedladende belæring og straffeprediken, og det skaber ikke et godt forhandlingsklima.

Fra i dag vil der ske historiske ændringer i Danmarks udlændingepolitik, og fra og med i dag har regeringen gjort op med det politiske samarbejdsmonster, som har hersket her i Folketinget i mere end 10 år i udlændingepolitikken. Det er en dødsensfarlig sejlads, regeringen har begivet sig ud på.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal ikke gå nærmere ind på at kommentere enkelthederne i fru Birthe Rønn Hornbechs ret ideologisk prægede tale, men jeg vil gerne stille et konkret spørgsmål.

Ordret sagde fru Birthe Rønn Hornbech, at der ville blive tale om familiesammenføring i et omfang, der går langt ud over hensynet til familien. Jeg vil gerne have at vide, hvad det betyder helt konkret.

Vi har nogle ganske bestemte familiesammenføringsregler her i landet, som handler om mindreårige børn og forældre over 60 år. Hvad lå der i den bemærkning?

Jeg vil da godt føje til, at der jo ikke er tale om familiesammenføringer i en størrelsesorden på, jeg kan ikke huske, om tallet var 20.000; jeg tror, hr. Uffe Ellemann-Jensen har været oppe på 50.000. Der har været et rundspørge til de folk, der er her i landet, og det kan formentlig komme til at dreje sig om maksimalt 1.000 pårørende, der kunne tænke sig at blive familiesammenført.

Lad mig så sige omkring kommunerne, at kommunernes stilling og de problemer, som eksisterer i en række kommuner - blankt indrøm-